

BINEVESTITORUL

Anul XI.

No.No. 3 - 4 - 1934

Chişinău.

„Ce frumoase sînt pe munţi picioarele celui ce aduce VEŞTI BUNE, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mîntuirea“.

(Isaia 52,7).

„Duceţi-vă în toată lumea şi povăduiţi VESTEA BUNĂ (Evangelhia) la orice făptură“.

(Mar. 16,15).

„Voi cari aduceţi aminte despre Domnul, nu vă odihniţi de loc“!

(Isaia 62,6).

„Căci mie nu mi-e ruşine de Evangelhia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întâi a ludeului, apoi a Grecului“.

(Rom. 1,16).

SUMARUL:

1) Trei grădini de I. S. Prochanov.	5) Eşti fericit?
2) Cuvânt de Paşti de I. Stanesky.	6) Tandără de sticlă.
3) Răscumpărarea prin sânge.	7) Extrageri din Talmud.
4) O mărturie în folosul Bibliei.	8) Diverse ştiri şi informaţii.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

TREI GRĂDINI

de I. S. Prochanov.

„Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit şi a pus acolo pe omul pe care-l creiaze“ (Facerea 2,8).

„Atunci Isus a venit cu ei într'un loc numit Ghetsimani“ (Mat. 26,36).

„In locul unde fusese răstignit Isus, era o grădină; şi în grădină era un mormânt nou, în care nu mai fusese pus nimeni“ (Ioan 19,41).

Ce plăcere să stai în umbra răcoasă a pomilor unei grădini, ascultând băzăitul insectelor, cântecul păsărelilor ascunse în frunzişul arborilor.

Dar şi mai mare plăcere simt când stau în mijlocul unei grădini cu pomi încarcaţi cu fructe. O deosebită plăcere simt când pot întinde mâna ca să rup un măr, o pară. Ce miros, ce gust plăcut!

Sunt oare oameni cărora nu le-ar plăcea grădină?

Dar interesant este că Insuş Dumnezeu, Creatorul iubeste grădină. Această o putem vedea din faptul, că evenimentele cele mai importante s'au petrecut în grădini.

Pentru viaţa sufletească a omului grădina are însemnătate simbolică adâncă.

Adeseaori gradina simbolizează locul de fericire a omului, simbolizează raiul în diferite stări.

Din acest punct de vedere există *trei grădini*, despre cari ne vorbeşte Biblia.

Prima grădină—grădina Edenului
(Facerea 2,8).

Dumnezeu a creiat în Eden o grădină—raiul, locul fericirii. Minunată grădină! Au mai existat şi alte grădini frumoase însă nu se pot compara cu splendoarea grădinei Edenului.

Această era o grădină cu tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncare, cari acum nu mai există. Mai era în mijlocul grădinei pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului, despre cari noi n'avem nici idee.

Lucrul cel mai de preț era că în Eden nu era nici umbră de răutate, dureri și întristare, dar numai fericiri și fericiți. Acolo era o strânsă legătură între om și Dumnezeu. Și însuș Dumnezeu venea „în răcoarea zilei” și conversa cu omul creat. Mai mare fericire nu există pentru om pe pământ.

Când cei doi ucenicii din Emăus vorbeau cu Isus „inima ardea în ei”. Ce foc de minunată fericire ardea inimile lui Adam și Eva, când Isus, Dumnezeu vorbea cu ei?

Da, în grădină Edenului era raiul în toată măreția lui.

Însă în această grădină raiul a fost pierdut.

Legătura între om și Dumnezeu s'a rupt. A intrat în inima omului frica și dorința de a fugi de Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu apăsă greu asupra păcatului.

Pământul a început să dea spini și măracini.

Sufletul omului s'a murdărit, devenind slab, pierzând desăvârșirea.

Corpul a devenit slab și neputincios, expus boalei durerii și morții.

Pacea a dispărut și s'a încins lupta între oameni din momentul, când Adam a aruncat vina pe Eva.

Moartea a început să domnească.

Cain omoară pe Abel și de atunci războaiele între neamuri nu încetează și multe miliarde de suflete cad în ghiarele morții.

În Eden unde domnia cea mai desăvârșită fericire—raiul s'a întâmplat cea mai mare nenorocire, *pierderea raiului.*

Cu cât raiul din Eden era plin de tot felul de bunătați și fericiri, cu atât

raiul pierdut cuprinde în sine toate relele și nenorocirile omenirii.

Așa a fost prima grădină, grădina Edenului.

Dela grădina Edenului au trecut mii de ani. Aceasta grădină nu mai există, însă tragedia acestei grădini simte orice om. Copilăria omului—timpul nevinovăției, timpul necunoștinței răului. Dar vin zilele, când omul se întâlnește cu ispititorul, se lasă influențat de el și pierde raiul nevinovăției copilărești, căzând în prăpastia suferințelor.

A două grădină—grădina Ghetsimaniei.

În această grădină a avut loc hotărârea de a reîntoarce raiul pierdut.

Grădina Ghetsimaniei era o grădină publică. Hristos cu ucenicii Săi a petrecut aci noaptea cea însemnată.

Scopul venirii lui Hristos era, ca să reîntoarcă oamenilor raiul pierdut. Să facă pe om așa cum a fost odată în prima grădină. El s'a jertfit pentru ca să facă pe om o ființă nouă, așa cum era el în Eden. Toți, ceice devin oameni noi, zidesc împărăția lui Dumnezeu, care este raiul restabilit.

În această grădină s'a dat lupta cea mare pentru redobândirea raiului celui pierdut. Această luptă era pentru mântuirea întregii lumi. Inima tresaltă de bucurie, când cetim despre biruința lui Hristos în această luptă groznică: „*Facă-se nu voia Mea, ci a Ta*” (Luca 22, 42).

Voința ațintită spre mântuirea lumii păcătoase a biruit orice altă voință.

După această hotărâre îndată a și apărut Iuda cu soldații și Isus a fost dus la Golgota, la moarte pentru răscumpărarea fiilor oamenilor.

Lupta lui Isus s'a sfârșit cu biruința.

Și oricine intră în grădina luptei și vrea să iasă biruitor, trebuie să facă ceiace a făcut Hristos: să se roagă până la sudoarea de sânge. Și

atunci el va vedea în depărtare grădina Edenului.

Grădina Ghetsimaniei ne învață încă ceva. Se întâmplă că unii cari au intrat în grădina luptei fug din ea înfrânți.

Ucenicii lui Isus dormeau, când El se afla în lupta cea grozavă. De trei ori Isus îi trezea și-i îndemna la veghere, dar ei din nou adormiau. Rezultatul somnului a fost foarte trist. Ei s'au trezit numai atunci, când a venit pierzarea și ei au fugit rușinos din grădina luptei.

Putem vedea clar, că oricine dorește să capete mântuire, trebuie să intre cu Isus în grădina luptei, să audă vocea lui deșteptătoare și să se roage, cum El s'a rugat.

Grădina Ghetsimaniei este primul pas spre reîntoarcerea raiului pierdut.

A treia grădină—grădina lui Iosif din Arimatea, grădina învierii.

Această grădina aparține unui om bogat. Cel mai interesant loc din această grădină era mormântul nou săpat în piatră, în care nu mai fusese pus nimeni.

În această grădină a înviat Hristos.

Prin învierea Lui moartea a fost biruită. Hristos a înviat și prin învierea Lui înviază sufletele moarte, începând o viață nouă pentru Domnul.

Prin învierea lui Isus au fost biruită moartea sufletească și moartea trupească. Prin biruința morții a fost surpat zidul care ne despărțea de raiu, și acum intrarea în el este deschisă.

Prin învierea lui Isus Hristos s'a restabilit legătura între cer și pământ și îngerii lui Dumnezeu se suiau în cer și se pogorau pe pământ.

În locul raiului celui pierdut a venit raiul cel ceresc a cărui frumusețe și fericire întrec orice închipuire omenască.

În grădina lui Iosif, diavolul, care a ispitit pe Eva în Eden, a fost învins și s'a restabilit starea, care domnea

în grădina Edenului înainte de păcătuire.

În grădina învierii ispititorul n'avea loc, fiindcă în locul acesta domniau îngerii lui Dumnezeu.

Intristarea și lacrimile s'au transformat în marea bucurie triumfătoare. Învierea a adus și lui Petru furtare și pacea, pierdută din cauza păcatului.

În grădina Edenului raiul a fost pierdut prin femeie, iar în grădina învierii prima veste a fost adusă de către femeie.

În această grădină ucenicii lui Hristos s'au hotărât pentru totdeauna să trăiască pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.

Trei grădini pentru fiecare om.

Fie care om trebuie să treacă prin aceste trei grădini.

Grădina Edenului, raiul înflorit, este copilăria necărilor om, când sufletul este curat, nepătat de murdăria păcatului. Însă vine momentul (între copilărie și tinerețe) când prima ispită reușește să pătrundă în inimă, și săvârșind păcatul, cade în starea raiului pierdut: deznădejde, durere și pierzare.

Apoi omul intră în grădina Ghetsimaniei, în grădina luptei și aci omul trece prin două stări: 1) lupta sufletească și prin biruință se deschide calea spre restaurarea raiului pierdut; 2) starea de adormire, în care omul nu aude vocea lui Dumnezeu, care îl cheamă la veghere și somnul acesta periculos se întrerupe cu vre-o mare nenorocire. Somnul acesta poate dura până în momentul când slugile întunerecului vin pentru a-l duce pe om în iad.

Însă cel ce a luptat în grădina Ghetsimaniei și a biruit, acela intră în **grădina învierii**. Aci piatra este dată la o parte de pe inimă, păcatul să iartă, și se restabilește legătura minunată cu Dumnezeu și inima se umple de bucurie și fericire.

Petru a trecut prin toate trei grădini în trei zile. Pentru alții timpul acesta ar fi mai lung sau mai scurt. Fericiți sunt acei, cari au trecut

prin toate trei grădini: *grădina raiului pierdut (Eden), grădina luptei și grădina învierii.*

Tradus de M. T.

Cuvânt de Paști.

De ce plângi tu?

Rosti blând și dulce fără teamă,

Fericirea—ai fost, Maria Magdalina, tu.

Acest cuvânt mângâie cu un sărut de mamă

Ca și cum Domnul mi-ar fi zis acu!

De ce plângi tu?

Imi zice astăzi totul în natură:

După al iernii'ngeț, surâsul vieții noi,

Verdeța din livezi, parfumul din răsură,

Cireșul alb cu floarea-i și fragedele-i foi,

De ce plângi tu?

Prin lacrimi privește'n sus îndată.

Au nu zăreșii pe bunul, cerescul gradinar,

Ce-și spune-acum prin flori, iubirea-i minunată,

Prin care-ți câștigi un raiu prin chin și amar?

De ce plângi tu?

Te temi de-a lumii răutate?

Tot ea-l închise și pe Domnul în mormânt.

Și puse-ostași de pază pietrii sigilate,

Putut-au ei înmormânta al Său cuvânt?

De ce plângi tu?

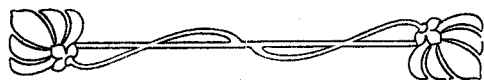
Că Domnul tău nu știi pe unde este?

Ți l'a răpit din inimă o lumea rea.

O iată-L, a'nvieat din golul lumii-aceste

Și-acuma El dorește învierea ta!

Trimis de fr. J. Stanesky.

Răscumpărarea prin sânge.

Un predicator spunea că în copilăria lui era bolnav pe moarte.

Doctorul chemat spuse, că peste jumătate de ceas moare.

Bunica disperată, luă sânge de miel, dându-i cu linguriță. Peste câteva ore i se făcu mai bine și peste puțin timp se însănătoși.

Peste 25 de ani s'a întors la Domnul și-a fost răscumpărat prin sângele lui Hristos (1 Petru 1.19).

Astfel trupul se însănătoși cu sângele de miel, iar sufletul cu sângele Mântuitorului, care s'a jertfit pe cruce pentru mântuirea lumii.

Tradus D. T.

O mărturie în folosul bibliei.

Cu mulți ani în urmă, am vizitat de prima dată templul cel minunat al Sf. Scripturi. Conducatorul meu a fost Duhul Sfânt. Noi am intrat în prima cartea lui Moise prin intrarea principală: această fusese istoria creațiunii. În calea noastră, am întâlnit pe reprezentanții onorabili ai credinței din Vechiul Testament și am privit tablourile eroilor credinței în galeria pitorească. Din galeria slavei, am intrat în sala concertelor. Acolo, acompaniate de sunetele cerești, se auzia melodiile duioase ale harfei lui David. Dar a trebuit să urmăm mai departe și ne-am îndreptat în apartamentul de alături, în cancelaria, unde se alcătuiau pildele și învățăturile. Acolo ni-s'a oferit să ne răcorim cu ceace este mai scump decât merele de aur pe farfurii de argint. De acolo am pășit în odaia Predicatorului, și în conservatorul Cântării Cântărilor și de acolo într'o grădinuță cu flori. Cu câteva etaje în sus era odaia, care avea înfățișarea unui observatoriu, unde am și intrat. Acolo erau așezate diferite telescoape, prin ajutorul cărora se vedea viitorul apropiat și cel depărtat. De aci Duhul Sfânt ne-a condus în sala de audiențe a Regelui regilor. În cele patru odăi de lângă sala, Evangheliștii vesteau venirea, respingerea și învierea biruitoare a Domnului domnilor, despre înălțarea și a doua venire a Lui. Apoi am fost conduși într'o sala ma-

re; deasupra ușii era scris: *Arhivele bisericii Domnului*. Acolo în deplină ordine au fost aranjate dările de seamă despre activitatea apostolilor după pogorârea Duhului Sfânt și despre viața comunităților înființate de ei. Alături se afla sala mare pentru corespondenți. Am văzut pe Pavel, Petru, Iacov, Ioan, cari scriau scrisorile apostolice și din timp în timp ei puneau pana la o parte, ca să înalțe rugăciuni pentru biserică. În sfârșit ne-am oprit înaintea salei de încoronare și am fost uimiți de măreția slavei pe care văzusem. În centrul, pe scaunul de domnie, ședea Regele Măririi. Văzându-l am căzut la pământ și am exclamat: Aliluia! Binecuvântare, și Slavă, și mulțumire, și cinste, și putere, și tărie, Domnului Dumnezeuului nostru în veci vecilor! Amin!

Tradus de I. T.

Țandără de sticlă.

Vestitul predicator englez F. B. Meier, a povestit o întâmplare din viața sa proprie.

Pe când era tânăr, s'a dus cu tovarășii săi pe câmp. Au început unii să vorbească despre viață, alții glumeau, și ultimă grupă în care se afla și F. B. Meier se plimba.

Mergând, văzu ceva strălucind. S'a apropiat și cercetând cu deamănuntul izvorul luminei — văzu că nu este

altceva decât o țandără de sticlă spartă. Ridicând-o de pe pământ sticla și-a pierdut toată strălucirea, căci stând jos, razele soarelui cădeau pieziș, reflectându-se.

Așa și oamenii: singuri n'au nici o „strălucire“, însă, când Domnul începe a se „reflecta“, devin „strălucitori“ în lumea întunecoasă.

Tradus D. T.

Ești fericit?

Odată un orator necredincios vorbea înaintea mulțimei de oameni. El stăruia a dovedi ascultătorilor, că nu există nici Dumnezeu, nici diavolul, nici cerul, nici iadul, nici învierea, nici judecată, nici viață viitoare. „Aruncați Bibliile voastre și nu mai ascultați pe predicatori. Părăsiți, ca mine, toate aceste povești babești.

Prin mulțimea această s'a strecurat o bătrână și s'a oprit înaintea vorbitorului. „Scumpul meu domn“, zise ea, cu ochii ațintiți la el, „răspundeți-mi, vă rog, sunteți fericit?“. Necredinciosul s'a uitat la ea cu dispreț și nu i-a răspuns nimic. Bătrâna însă nu s'a dat înapoi și din nou l-a întrebat: „sunteți fericit? D-voastră vreți să ne convingeți ca să aruncăm Bibliile, să nu credem, să nu ascultăm ce spun predicatorii de Isus Hristos, și să cugetăm așa cum D-voastră? Inșă avem dreptul să Vă întrebăm: dacă urmăm sfaturile D-voastre, ce vom căpăta? Cugetând astfel, vă simțiți într'adevăr fericit?“

Necredinciosul a fost pus în nedumerire. A încercat să lămurească ceiace a susținut mai înainte, și înfârșit, a spus brusc: „n'am venit să discut despre fericire“. Dar femeia bătrână înșisa și cerea răspunsul la întrebarea ei.

Necredinciosul fu biruit, și a trebuit să plece repede, huiduit de mulțime. Cugetul nu-i permitea să răspundă afirmativ la întrebarea bătrânei. El știa, că nu este fericit.

Dar tu scumpul meu cetitor, ești fericit?

Prizonierul se bucură, când căpătă libertatea. Cum trebuie să se bucore sufletul care a fost în lanțurile păcatului, și acuma liber prin sângele lui Isus Hristos!

Nemărginită este bucuria debitorului, căruia se iartă datoria.

Ce bucurie trebuie să avem noi, când aflăm, că Isus Hristos a achitat toate datoriile noastre de păcate!

Scumpul meu cetitor! Dacă nu cunoști tu pe Isus Hristos, ești—prizonier, ești—debitor, ești—un rob. Și singur simți că ești nenorocit.

Dar vrei să fii fericit? Atunci vino la Isus, vino acuma, chiar acuma!

„Pocățiți-va dar, și întoarceți-va la Dumnezeu, pentru ca se vi se șteargă păcatele, ca să vină dela Domnul vremile de înviore“ (Fapt. Ap. 3,19).

Tradus de V. Iașciuc.

Cum să sărbătorim Paștele.

„Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți fără aluat; căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit. Să prăznuim nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului“.

(1 Cor. 5:6—8).

EXTRAGERI DIN TALMUD.**Cain și Abel.**

„Și a spus Cain lui Abel, fratelui său:

— Să împărțim pământul în două!

— Împărțim, era răspunsul lui Abel. Cain a luat pământul și Abel turmele. Și s'au înțeleș, să nu să atingă unul de lucrurile altuia.

Păștea Abel turmele și Cain lucra pământul.

Cain văzându-l strigă:

— „Pământul pe care mergi este al meu!“.

— „Și hainele de pe tine sunt din lâna mea!“.

— „La o parte de pe pământul meu!“.

— „Jos hainele mele!“.

Și a început să fugă Cain după Abel pe dealuri și câmpii, pe munți și văi până nu l'a ajuns.

S'a încins lupta. Abel birui pe Cain, trântindu-l jos. Iar Cain rugă pe fratele său: „Abele, fratele meu, de ce mă ucizi, ce o să răspunzi părinților noștri? Și l'a lăsat Abel... S'a sculat Cain și l'a ucis pe Abel.

Cu încetul îl ucidă. A luat o piatră și neștiind cum să-l ucidă îi făcea răni peste tot corpul, până l'a omorât.

* * *

Ucigându-l se gândi: să mă ascund de părintii, că o să răzbune sângele fratelui meu. În timpul acesta Iehova se arată întrebându-l:

— Cain? unde este fratele tău,

— Nu știu, răspunse Cain, de ce mă întrebă pe mine?

Răufăcătorule! strigă Iehova, plin de mânie.

Și a zis Cain:

— „De unde știam eu, că lovindu-l cu pietre i-l voi omori?“

Și-l iertă Iehova, cel Atotputernic.

* * *

Și pe unde Cain mergea, pământul se cutremura și vietățile se dădeau în lături, strigând: Uite ucigătorul, alungat de pe pământ.

Și plângea Cain, suspinând:

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de fața Ta?“

Dacă mă voi sui în cer Tu ești acolo;

dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo;

dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca*“.

* Cum putea Cain să spună aceste cuvinte pe care le găsim în ps. 139 al lui David? Așa incurcă talmudul cuvântul lui Dumnezeu.

Diverse știri și informațiuni.

În Berlin s'a format o uniune din evrei botezați, cari în timpul regimului actual (lui Hitler) au fost alungați din serviciile lor, fiindcă nu sunt de „viță ariană“. Acești evrei conduși de diverse interese materiale și dorind a se acomoda mediului înconjurător au intrat ca membrii în diferite biserici creștine fără convingere, căutând sa-și ascundă origina lor evreească. Acuma masca este dată jos, și ei adună, ceiace au sămănat.

După știrile primite de noi din Berlin acei evrei, cari au venit sincer la credința în Isus Hristos, n'au intrat în uniunea această de evrei „creștinizați“, cu toate că și ei, ca ne-ariani, n'au nici un privilegiu ca toți evrei. Acești evrei-creștini, cari au venit la Hristos din convingere personală, urmează calea cea îngustă, arătată de Hristos. De Crăciun acești credincioși s'au adunat în familia fratelui evreu-creștin Morogovschi și au petrecut timpul în bucurie, slăvind pe Dumnezeu pentru iubirea Sa.

* * *

În sala „Bethel“ din Chișinău evreii-creștini și prietenii lor au multe binecuvântări cu toate că întâmpină multe greutăți pe calea cea îngustă. Mulți vizitatori frecventează adunarea și ascultă cu atenție cuvântul lui Dumnezeu. Unele familii noi s'au trezit sufletește și stăruesc a merge pe calea lui Hristos.

Nu de mult Chișinăul a fost vizitat de renumitul cor al cozacilor, dirijat de Jarov, care s'a distins în mai multe țări cu executarea originală a cântărilor bisericesti și populare.

Evrei-creștini și prietenii lor au profitat de ocazie ca să mărturisească pe Hristos și acestor persoane, făcându-le un cadou câte o Evanghelie la toți 35 de coriști și talentatului dirijor Jarov—o Biblie. Aceste cadouri au fost înmănate renumiților cântareți: dă către coriști comunității evreilor-creștini, sora S. Cerchez și fr. Vranceanu (neevrei). Fr. Vranceanu a povestit lui Jarov ca și el a cântat în opera imperială din Petersburg, iar acum, după ce a venit la credința în Hristos, slujește lui Dumnezeu cu talentul său.

Frații și surorile evrei și neevrei din Chișinău

*transmit tuturor copiilor lui Dumnezeu felicitări cu
sărbătoarea Învierii Domnului nostru Isus Hristos. Să
ne ajute Dumnezeu să cunoaștem puterea învierii Lui,
să ajungem plini de toată plinitatea lui Hristos, aștep-
tând venirea Lui glorioasă într'un chip vrednic. Aliluia!*

RECOMANDĂM:

1) **Călăuza Călătorului** dela moarte la viață.

Conține peste 150 povestiri scurte, cari îndrumă sufletele spre mântuire.
Cartea are 192 pag. cu multe clișee și este bine legată în scoarțe de carton.
Costul: Lei **15** un exemplar. Dela 10 buc. în sus se acordă 20% rabat.

Se poate comanda dela: „PRIETENUL“, Str. G-ral Berthelot No. 112, Galați,
trimițând banii înainte.

2) **Revistele în limba română:**

a) „**Viața și lumina**“ abon. anual **50** lei;

b) „**Creștinul**“ abon. anual **40** lei.

Adresa: G. OPREA TEODORESCU B-dul Basarab 135, București 2.

3) „**Abecedarul Creștinului**“ (15 lecțiuni)

de predicator J. Fleischer traduse de fr. C. Adorian. Costul **10** lei.

Adresa: Predicator C. Adorian, B-dul Basarab 56, București 2.

4) „**Dece nu cred evreii în Hristos?**“

de L. AVERBUH. Costul **3** lei.

Adresa redacției „Binevestitorului“.

DELA REDACȚIE:

Aducem mulțumirile noastre persoanelor cari și-au achitat abonamentul și datoriile pentru cărțile comandate.

Cei-ce nu și-au achitat încă datoriile sunt rugați a se grăbi cu trimiterea lor.

Abonații, cari și-au achitat datoriile și n'au primit revista sau alte cărți comandate, sunt rugați a comunica redacției.

Abonați pe anul

≡ **1934** ≡

„**BINEVESTITORUL**“

In românește **18 lei**

In rusește **20 lei**

In evreește **14 lei**

In străinătate abonamentul anual 0,35 dol.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,

Mildmay Mission, str. Vlad. Herța, 10.

Chișinău, Basarabia, România.

Redacț. și Administr.: **Mision. Englez. „Mildmay“ L. Averbuch.**